

min Tilslutning. Jeg tror ikke, at der er ret mange her i Salen, der ere enige med det ærede Medlem i, at det er det Parti, hvortil jeg hører, der har lagt Hindringer i Vejen for en virkelig Rentenedsættelse. Jeg tror, at det ærede Medlems Ord i saa Henseende ere rettede udadtil uden for denne Sal, her i denne Sal tror jeg ikke, der er nogen, der tager det for fuldt Alvor. Vi have ved denne Lov som ved en anden Lov set, at det ærede Medlem bruger den gamle Trafik, at, naar det ene Parti siger en, siger han en til, og det er en billig Maade at faa et populært Standpunkt paa.

S. Sage: Det var en Udtalelse af den ærede Ordfører, der foranledigede mig til at tage Ordet. Man ser jo, hvilken Fortræd det kan gøre, naar de samme Ord bruges i forskellig Betydning. Man skulde dog nogenlunde være enig om, hvad man forklar ved Kapitalister, Ejendomsbesiddere v. s. v., naar man vil lovgive for eller imod dem. Det vilde være et høist mærkeligt Resultat, om man, gaaende ud fra den ærede Ordførers Betragtning af, at Kapitalen som Kapital er for lidt beskattet, navnlig over for Staten, vilde slaa sig til Ro med det, at nu have vi søgt at bringe Renten ned, og det vil gaa ud over Kapitalen, det er da i alt Fald en à conto Betaling paa den forøgede Stat, Kapitalen formentlig skulde betale. Det vilde dog vistnok være høist uheldigt, om man kom ind paa den Slags Diskussioner. Hvis man driver Renten kunstig ned, vil det, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) udvikle, selvfølgelig komme til at gaa ud over en stor Mængde Smaakapitalister eller Folk, der i høj Grad trænge til deres Rente, og hvis man altsaa vil lade dem betale for den virkelige Kapital, naar man mener, at denne bidrager for lidt til Statsfornödenhederne, saa er det dog for Smed at rette Væger. Det er meget muligt, at det forholder sig som det paastaas; jeg er tilbøjelig til at tro, at den store flydende Kapital bidrager for lidt til de almindelige Statsfornödenheder. Men saa har det sine gode Grunde, fordi vor Stattelovgivning ikke har kunnet følge med denne Udvikling, og det vilde vistnok være meget godt, om man uden Partilidenskab og uden det forunderlige Had, som saa tidt viser sig, naar der tales om Kapital i Almindelighed, kunde undersøge, om man ikke nu kunde komme til Statter, hvorigennem navnlig den store flydende Kapital kunde komme til at bidrage i større Maal til Samfundets almindelige Fornödenheder, end den hidtil har gjort. Men det er noget,

man virkelig maa holde ude fra de andre Spørgsmaal, saaledes at vi ikke til den Tid skulle komme til at sige: Ja, I have paa forskellig Maade allerede taget à conto Betaling ved at trykke Renten ned og paa anden Maade, thi saa har man i Virkeligheden fjernet sig fra sit Formaal i Stedet for at nærme sig til det. De to Spørgsmaal maa holdes ude fra hinanden, det er to helt forskellige Kategorier, forskellige Personer og Forhold, der er Tale om. Rentespørgsmaalet er et og Beskatningsspørgsmaalet et andet, det er komplet umuligt at blande de to Spørgsmaal sammen, saaledes som den ærede Ordfører gjorde. Det er blot disse Bemærkninger, jeg vilde gøre.

Scharling: Naar den ærede Ordfører betegnede mig som Kapitalismens ypperste Forkæmper, saa maa jeg nedlægge en Indsigelse imod denne Betegnelse. Som Nationaløkonom har jeg lige Interesse for alle de forskellige Elementer i Samfundet, og jeg stræber netop efter ikke uretteligen at begunstige den ene paa den andens Bekostning. Jeg har udtrykkelig fremhævet i Dag, at vi have to Klasser af Kapitalister, som staa over for hinanden, den ene med ganske samme Berettigelse som den anden, og at der paa den Side, som man her synes at være tilbøjelig til at ville trykke, netop findes grumme mange Smaafolk. Der er al Grund til at støtte dem i deres Sparfømmelighed og Flid, fremfor kunstig at gøre noget for at trykke Renten ned og derigennem jvække deres Tilbøjelighed til at spare. Hvad mig selv personlig angaar, maa jeg dog maafe indskyde den Bemærkning, at jeg ikke ejer en eneste Obligation, men er Prioritetsdebitor, saa det er sandelig ikke af rent personlig Interesse, at jeg har taget Ordet i denne Sag. Over for den ærede Formand for Udvalget, der bemærkede, at jeg altid forsøgte Rentefodens Frihed, ønsker jeg at udtale, at det gør jeg ganske vist, men jeg gør det netop, fordi jeg tror, at det er i Debitorernes vel forstaaede Interesse. Derom kunne Meningerne naturligvis være delte, men jeg tror, at mit Syn i saa Henseende er lige saa fuldt berettiget i alt Fald som det, der gøres gældende fra modstaaende Side. Den ærede Ordfører henviste til en Udtalelse af mig ved Finanslovens Behandling om, at der var mange sekundære Prioritetshavere, der i lang Tid ikke havde faaet Rente af deres Penge, og mente derfor, at det var nok saa heldigt, om man tog en lavere Rente. Jeg fortaar ikke ret, hvorledes man skal tage en lavere Rente end slet ingen. Naar de ikke saa